

**Raspored misnih slavlja i tjedni kalendar
od 3. do 9. X. 2016.**

Pon. 3. X.	Dionizije Areopagit	
	18,00	+Petar, Mara i Ivan Kežić KULA NORINSKA
Uto. 4. X.	Sv. Franjo Asiški	
	8,00	Ad. Int. KRVAVAC
Sri. 5. X.	Mavro	
Čet. 6. X.	Sv. Bruno.	
	18,00	Ad. Int KRVAVAC
Pet, 7. X.	BDM od Krunice-PRVI PETAK	
	18,00	Ispovijed-pobožnost- sv. Misa-Klanjanje KULA NORINSKA
Sub. 8. X.	Demetrije	
	8,00	Ad. Int. KRVAVAC
Ned. 9. X.	DVADESET I OSMI KROZ GODINU	
	8,30	Jutarnja sv. misa /+Marta i Drago Kaleb/ MOMICI
	10,00	ŽUPNA SV. MISA BAGALOVIĆ
	18,00	Večernja sv. Misa /+Mijo i Milenka Čelić; Miho Gnječ/ KULA NORINSKA

***Ispovijed: pola sata prije sv. mise**

***Župne kateheze u subotu 8. 10. 2016. neće biti; nastavljamo 15. 10. 2016. prema uobičajenom rasporedu!**

MOLITVA ZA DAR VJERE

Gospodine, tebe svim srcem molim da moja vjera bude cjelovita i bez zadržke, ona koju naviješta i naraštajima predaje Crkva; da prodiere u moje misli, u način prosuđivanja božanske i ljudske zbilje. Gospodine, daj da moja vjera bude slobodna: da prihvaća odricanja i dužnosti koje sa sobom nosi te da izrazi srž moje stvorenosti ispovijedajući: vjerujem u tebe, Gospodine. Gospodine, udijeli mi sigurnu vjeru, svjetlo koje jača u kušnjama, koje smiruje i odmara. Molim te za radosnu vjeru koja razveseljuje srce i uvodi u molitvu, koja posvećuje svaki životni trenutak, vjeru punu pouzdanja u tebe i tvoju Riječ. Gospodine, daj da moja vjera bude djelotvorna, tako da prijateljstvo s tobom postane djelo ljubavi u svemu što činim, u iskustvu sreće, u trpljenjima, u iščekivanju konačne objave; trajno svjedočanstvo prisutnosti i neprekidna hrana životu u nadi. Gospodine, daj da moja vjera bude ponizna i ne traži temelje u ljudskoj mudrosti, nego u tvojoj milosti i ljepoti križa, oslonjena na snagu Duha Svetoga, vidljivoga u tvojoj Crkvi kojoj si podario majčinski zagovor Majke Marije. Umnoži nam vjeru ti koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen. (Priredio: I. Šaško)

DVADESET I SEDMA KROZ GODINU
2. 10. 2016.

NEDJELJNO EVANĐELJE Lk 17, 5-10

U ono vrijeme: Apostoli rekoše Gospodinu: »Umnoži nam vjeru!« Gospodin im odvrati: »Da imate vjere koliko je zrno gorušičino, rekli biste ovom dudu: 'Iščupaj se s korijenom i presadi se u more!' I on bi vas poslušao.«
 »Tko će to od vas reći sluzi svomu, oraču ili pastiru, koji se vrati s polja: 'Dođi brzo i sjedni za stol?' Ne će li mu naprotiv reći: 'Pripravi što ću večerati pa se pripaši i poslužuj mi dok jedem i pijem; potom ćeš ti jesti i piti?' Zar duguje zahvalnost sluzi jer je izvršio što mu je naredeno? Tako i vi: kad izvršite sve što vam je naredeno, recite: 'Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti!'«
 Riječ Gospodnja.

Nije lako vjerovati. Tko god kaže drugačije, teško da govori iz iskustva zrele vjere. Vjera je svjetlo koje osvjetljava naš život, daje mu potpuno nove obzore i usmjerenja koja drugačije ne možemo otkriti. Postoje trenuci kada je to svjetlo sasvim jako. Tada sve što činimo ima dubok smisao i opravdanje. Čak i patnju tada doživljavamo kao Božji dar po kojem nas Bog tajnovito k sebi vodi.

Ali nije uvijek tako! Život vjernika, time što vjeruje, nije lišen trenutaka u kojima zapomaže pred nepodnošljivom zbiljom, nije lišen iskušenja pred kojima se lako malakše i posumnja. Takva iskustva znadu u ponekim

razdobljima biti češća od iskustva utjehe. Vjera ne otklanja životne kušnje poput kakve čarolije.

Prorok Habakuk u trenucima malodušnosti prigovara Bogu što se učinkovitije ne očituje u svijetu. Kako može podnositi toliku nepravdu? On zapomaže, a Jahve ne čuje. Sumnja i malodušnost su iskustva kroz koja naša vjera nužno treba proći na putu sazrijevanja. Što više, upravo u trenucima kada snažno osjećamo vlastitu nemogućnost pred izazovima života, vjera se pokazuje u svojoj svojoj zrelosti. Ona upravo tada raste i jača. Naša vjera nailazi na kušnje, jer smo u trajnoj napasti da mi njome upravljamo. Napose je zavodljivo tražiti znakove da bismo vjerovali te vjeru dovesti u ovisnost o njima. Vjera nije ljudska vještina kojom bismo mi "premješali brda", ili kakva psihološka moć kojom bismo mi ovladali. Ona uvijek mora ostati vjera, trajna oslonjenost na Boga. Pravednik od svoje vjere živi, kaže na kraju prorok Habakuk.

Isusova usporedba s vjernim slugom, koju nam donosi evanđelje ove nedjelje, dosta zbunjuje. Po njoj trebamo biti poput sluge koji, i onda kada sve učini kako treba, kaže za sebe: „**Sluga sam beskoristan! Učinio sam što sam dužan učiniti.**“ Kao da nas Isus potiče na smoprijezir i samoponižavanje? Je li zbilja on to želi? Zašto bi nam branio da se hvalimo svojom vjernošću?

Vjera, koja može izdržati sve kušnje, nije čovjekova sposobnost ili zasluga. Ona je Božji dar. Apostoli su to shvatili. Zato mole Isusa: „**Umnoži nam vjeru!**“ A Pavao svog učenika Timoteja potiče da raspiruje milosni dar Božji, koji je od njega primio. Vjera je milost koju treba od Boga moliti, a onda joj dopustiti da se u nama raspiri. Tada, i samo tada, ona može postati naša snaga, izvor ljubavi i razbora koji su nam tako potebni za život.

Opasnost od duhovne preuzetnosti u vjeri vrlo je podmukla. Sasvim se

neprimjetno uvuče u nas. Nije ju uvijek lako razlikovati od iskrene vjerničke predanosti u Božje ruke. Rješenje je da trajno ostanemo usredotočeni na Božje darove. Zahvalnost Bogu je lijek protiv oholosti. Stavljati neprestano pred oči svoju malenost i svoje slabosti nema za cilj da nas obezvrijedi, nego da nas drži u ispravnom odnosu prema Bogu, jer u njemu je sva naša snaga i dostojanstvo. Samohvala odvaja naše oči od Boga, a to je jako pogubno. Zato je važno pitanje koje kao vjernici svatko sebi treba postaviti: koliko sam Bogu zahvalan na daru vjere i koliko ga u sebi respirujem?

Pravednik od svoje vjere živi. I to one koja ga iznutra ispunja i uvijek iznova nuka da se na Boga oslanja, jednako u trenucima utjehe kao i u trenucima najvećih iskušenja. Zreo vjernik ne traži znakove. Ne traži druge sigurnosti od one koju mu sama vjera nudi. Takva ga vjera osposobljava da vjeruje i onda kada se nađe u tami, kad se suočava sa zlom oko sebe i kad se ljudskim očima čini da je Bog odsutan ili nemoćan. Vjera je povjerenje u Boga koje prihvaća vlastitu nesigurnost. Štoviše, upravo u nesigurnosti se tek pokazuje u pravome svjetlu i snazi. Strpljivost je najljepši ures vjere. www.sibenska.biskupija/

TKO JE IZGUBLJEN?

Vjeroučiteljica je djeci na vjeronauku tumačila prisposobu o izgubljenom sinu. No, neki su od njih bili rastreseni i nisu pazili. Tada vjeroučiteljica zatraži od djece da ukratko u svojim bilježnicama sastave sadržaj Isusove prisposobe. Mala Verica, koja je bila najnemirnija od svih napisala je ovako: *Neki čovjek imao dva sina. Mlađem je dosadilo biti kod kuće i on jednoga dana pokupi sav tatin novac i ode daleko, a da se nije ni pozdravio. Ali, kad je sav novac potrošio, odluči se vratiti kući jer nije imao za hranu. U tate sigurno ima još novca, pomislio je, a ja ovdje gladujem. Ustade i pođe natrag k ocu. Dok se približavao kući, čim ga je njegov otac ugledao, sagnu se,*

zgrabi štap i potrča mu u susret. Uto naiđe drugi sin, onaj koji je bio dobar, i upita ga: Tata, kamo se tako žuriš sa štapom. Vratio se onaj tvoj nesretni brat, a nakon svega što je učinio, zaslužio je dobre batine, odgovori on. Stariji sin ljutito reče: Sigurno mu je nestalo novca dok se vratio. I treba ga dobro izmlatiti. Oče, hoćeš li da ti pomognem? Naravno da hoću, odgovori on. Stariji sin brže-bolje zgrabi nekakav prut i pridruži se ocu. Tu ga zajednički dobro izmlatiše. Tako mu i treba, reče stariji sin, nije ništa drugo ni zaslužio. Tada otac starijem sinu stavi prsten na ruku, obuče mu najljepše odijelo i reče: Sine, godinama si služio svome ocu i sve moje tvoje je. A ovaj brat tvoj koji s bludnicama proždrije moje imanje nije dostojan zvati se sinom mojim. Onda naredi sluzi da zakolje ugojeno tele, te da se provesele jer je na kraju sve završilo kako treba i jer je nepošteni sin pravedno kažnjen.

Verica nije pazila na satu vjeronauka pa je svu Isusovu priču okrenula po svome. Ili bolje rečeno po onome što je vidjela i čula u svojoj kući, u svome susjedstvu, u razredu, tu gdje je živjela. Pazila ili ne pazila na satu vjeronauka, po njoj bi se priča trebala završiti tako. Isus je pričao o milosrđu nebeskom, a ona o pravdi zemaljskoj. On o milosrđu i praštanju Oca nebeskoga, a ona o nemilosti i osveti očeva i braće ove zemlje jednoga prema drugome. Zaista, kako je teško ostvariti ideale milosrđa i praštanja koje nudi Isus u svojoj priči, a kako često postupamo baš onako kako nam je prisposobu prenijela Verica u svojoj bilježnici. Na ovom svijetu lutalačkom i teškom naići ćemo i na izgubljene očeve, i na izgubljene majke i na izgubljene sinove i kćeri.

Koliki očevi ovoga svijeta protratiše svoje imanje po javnim kućama, igrajući kladionicu, odlazeći u kockarnice i kartajući se na velike uloge. A obitelj, ženu i djecu ostaviše ponižene i

osramoćene, bez potrebnoga novca, na milost i nemilost životnoj sudbini. Zar to nisu izgubljeni očevi koji upropaštavaju svoju obitelj, ženu i djecu?! Ili se vucaraju od gostionice do gostionice, teturaju od jarka do jarka, a kad dođu kući, slome ono malo kućnoga namještaja što još u njoj ima. A žena i djeca ne mogu od sramote izići u svoje društvo jer im se svi podsmjehuju i omalovažavaju ih. Eto ti izgubljenih očeva!

A majke? Kolike danas umjesto da na svijet donesu ono nevino djeteta, najveći Božji dar, one ga pod svojim srcem dave i ne daju mu da ugleda ljepotu sunca. Eto ti izgubljenih majki koje takvim grijehom najprije preziru Boga i njegov plan, pa onda i život i obitelj i budućnost! Zar nisu izgubljene i one žene i majke koje se odaju preljubu, prostituciji i tako žive u razvratu i grijehu.

A izgubljena djeca! Na žalost jedan broj djece gubi svoju životnu orijentaciju baš zbog toga jer su im roditelji izgubljeni. Hvala Bogu veliki broj roditelja odgaja svoju djecu savjesno i odgovorno, poštujući Božje zapovijedi i sakramente Kristove. Ipak, ima onih mladića i djevojaka koji prezru ljubav svojih roditelja pa odu stranputicom grijeha, droge, seksualne raskalašenosti, alkohola, kocke, krađe, psokve i drugih poroka. Neki dođu k sebi, shvate svoj grijeh i izgubljenost, pokaju se i vrate u normalan život pomireni s Bogom i ljudima. Ali, na žalost, toliki se u blatu grijeha, nemorala i droge uguše i tu ostanu. Pitamo se: Jesu li izgubljeni zauvijek?

Verica je napisala svoju verziju izgubljenoga sina. Kako bi priča izgledala kad bi je ti pisao? Ima li u tvojoj obitelji netko izgubljen i u kakvom grijehu? Kakav je tvoj odnos prema ocu, braći, sestrama, majci? Jesi li spreman na oprostjenje ili možda s nekim od njih ne pričaš godinama? Koja je tvoja najveća mana, grijeh, porok iz kojega bi trebao pod hitno izići i pokajati se? Jesi li uopće spreman priznati svoju krivicu ako si zaista kriv? Ili su stalno drugi krivi i treba ih mlatiti, samo ti uvijek prav zdrav! Postoje samo dva smjera:

priznati krivicu i krenuti Ocu ili zarobljen grijehom ostati u kaljuži./Cnak/

I vidje Bog da je dobro!

Obično kad planiramo napraviti bilo koju, čak i ne nužno veliku promjenu u životu, volimo se posavjetovati sa što više ljudi u koje imamo povjerenja, nadajući se od njih čuti savjet, mišljenje ili upozorenje. Sve ovo činimo u svrhu da bi naša promjena bila što kvalitetnija i da ishod bude što bolji. I bude nam drago kada naš izbor bude evidentiran kao dobar, bilo da se radi o izboru zanimanja, odredišta za odmor, kuće, automobila ili nečega sličnog. I budemo zadovoljni kada vidimo da je ono što smo učinili dobro.

Vračam se sada na početak Staroga Zavjeta, kada u Knjizi postanka Gospodin stvara svijet i čovjeka, ili kako sam čuo zanimljiv izraz, svojom riječju u život poziva sve iz ničega. I na kraju svake etape stvaranja Gospodin kaže da je dobro. I što stvaranje ide više kraju, tako i stvorenja postaju sve savršenija i bolja. Na kraju dolazi čovjek, koji je vrhunac stvaranja. I Bog mu daje svoj, rječnikom suvremenoga mladog čovjeka rečeno, *lajk*. I daje mu slobodnu volju da može biti sve ono što poželi, ako bude htio raditi za to. Možemo to nazvati prvom verzijom one prispodobe o talentima. Bog daje sve što je potrebno da postaneš najbolja verzija sebe, a ti uzmi život u ruke i čini s njim najbolje što možeš.

I gdje onda čovjek može tražiti savjet? Kao što za sve stvari u svom životu tražimo savjete od onih ljudi koji se, kako mi to volimo reći, razumiju u to, zar život nije najbolje promatrati i o njemu se konzultirati s onim koji ga ima u punini, a to je sam Gospodin. On koji je pobijedio smrt izdao je najbolji priručnik o tome kako živjeti uistinu puninu života, a to je Biblija. Riječ, Crkva, sakramenti, molitva. Idealan lijek za sve i siguran put za ostvariti sebe u izvornom smislu, a to je biti u punini ljubavi Božje. Da shvatimo i prihvatimo koje li uistinu divne nade u pozivu Njegovu./Cnak/